

Prvo treba podići desno stopalo, samo nekoliko santimetara od poda, pomeriti ga u vazduhu unapred, tek da bude malo ispred levog stopala, i na toj razdaljini, kolika god da je, mala ili velika, spustiti ga. To je sve što treba uraditi, misli Elena. Misli i njen mozak naređuje pokret, ali se desno stopalo ne mrda. Ne diže se. Ne pomera se u vazduhu. Ne spušta se. Ne mrda se, ne diže se, ne pomera se u vazduhu, ne spušta se. Samo to. Ali stopalo se ne diže. Onda Elena sedi i čeka. U kuhinji svoje kuće. U deset treba da uhvati voz do Buenos Ajresa; onaj sledeći, koji ide u jedanaest, već joj ne odgovara jer je tabletu popila u devet, tako da, misli se u sebi, i zna, mora da uhvati onaj u deset, odmah, čim lek dovede telo u stanje u kojem će moći da izvrši

naređenje mozga. Odmah. Ne onaj u jedanaest jer do tada će dejstvo leka opasti i skoro nestati i ona će ponovo biti kao što je sada, samo bez nade da će levodopa dejstvovati. Levodopa je to što treba da cirkuliše njenim telom od trenutka kad se tableta rastvori; ime je tek naučila. Levodopa. Tako su joj rekli i ona je sama zapisala na papiru jer je znala da neće moći da pročita lekarev rukopis. Zna da levodopa treba da cirkuliše njenim telom. I sad sedi i čeka u svojoj kuhinji. Sad joj samo preostaje da čeka. Nabraja ulice u glavi. Recituje njihova imena. Od poslednje do prve od prve do poslednje. Lupo, Moreno, 25. maja, Mitre, Roka. Roka, Mitre, 25. maja, Moreno, Lupo. Levodopa. Do stanice ima da pređe samo pet ulica, nije baš mnogo, razmišlja, recituje i čeka. Pet ulica koje još uvek ne može da pređe svojim otežalim koracima, ali čija imena nemo ponavlja. Danas ne bi volela nikoga da sretne. Nikoga ko bi je pitao za zdravlje niti joj izjavio zakasnelo saučešće povodom ćerkine smrti. Svaki dan se pojavljuje neko ko nije mogao da dođe na bdenje ili sahranu. Ili se nije usudio. Ili nije hteo. Kad neko umre kao što je Rita umrla, svi se osećaju pozvanim na sahranu. Zato deset sati nije baš dobro vreme, misli, jer, da bi stigla do stanice, treba da prođe pored banke, a danas daju penzije i vrlo verovatno će naići na nekog komšiju. I to ne samo jednog. Iako se banka otvara tek u deset, kada njen voz već ulazi u stanicu i kada

će, s kartom u ruci, biti na ivici perona, spremna da uđe, Elena zna da će naići na penzionere koji čekaju u redu kao da ih je strah da će novca biti dovoljno samo za one koji prvi stignu. Jedini način da izbegne ulaz u banku je da ide okolo, a to joj njen parkinson neće oprostiti. Tako se zove. Elena zna već neko vreme da više ne gospodari nekim delovima svoga tela, na primer stopalima. On gospodari. Ili ona. I pita se da li parkinsona treba tretirati kao njega ili nju, jer, iako ime zvuči kao da je muškog roda, ipak je u pitanju bolest, a bolest je ženskog roda. Kao i nesreća. I kazna. I odlučuje da će je tretirati kao da je Ona, jer, kad misli na bolest, misli „kučka jedna”. A kučka je ona, a ne on. S oproštenjem na rečniku, kaže. Ona. Doktor Benegas joj je nekoliko puta objasnio, ali Elena još uvek ne shvata. Shvata šta ima jer joj je u telu, ali ne baš sve reči koje doktor koristi. Prvi put je tu bila Rita. Rita, koja je sada mrtva. Rekao im je da je parkinson degenerativna bolest ćelija nervnog sistema. I nije im se baš svidela ta reč. Degenerativna. Ni njoj ni njenoj ćerki. I doktor Benegas je sigurno primetio, pošto je odmah počeo da im objašnjava. I rekao je, bolest centralnog nervnog sistema koja degeneriše, ili mutira, ili menja, ili modifikuje tako da neke ćelije prestaju da proizvode dopamin. I Elena je tako saznala da, kad njen mozak naredi neki pokret, ta naredba može doći do njenih stopala samo ako je prenese dopamin. Kao neki kurir,

pomislila je tada. Onda je parkinson Ona, a dopamin je kurir. A mozak nije ništa, misli, jer stopala ga ne slušaju. Kao neki svrgnuti kralj koji ne shvata da više ne vlada. Kao car bez odela iz bajke koju je Riti pričala kad je bila mala. Svrgnuti kralj, car bez odela. I sad je tu Ona, ne Elena, nego njena bolest, kurir i svrgnuti kralj. Elena ponavlja njihova imena kao što je ranije ponavljala imena ulica koje su je delile od stanice; ta imena joj prave društvo dok čeka. Od poslednjeg do prvog i od prvog do poslednjeg. Ne sviđa joj se car bez odela jer, ako ne nosi odelo, znači da je go. Više joj se sviđa svrgnuti kralj. Čeka, ponavlja, kombinuje parove: Ona i kurir, kurir i car, car i Ona. Ponovo pokušava, ali noge su i dalje kao tuđe, nisu čak ni neposlušne, nego su gluve. Gluve noge. Elena bi toliko volela da im podvikne, pomerite se već jednom, idite dođavola, ali zna da to nigde ne vodi jer njene noge ne slušaju ni njen glas. Zato ne viče, nego čeka. Ponavlja reči. Ulice, kraljevi, pa onda ponovo ulice. Uvodi nove reči u svoju molitvu: dopamin, levodopa. Ima utisak da su dopa iz dopamina i dopa iz levodope jedno te isto, ali to samo naslućuje, nije sigurna, ponavlja, igra se, pušta da joj se jezik zapetlja, čeka, nije joj važno, jedino joj je važno da prođe vreme, da se tableta rastvori, da počne da teče njenim telom, da dođe do njenih stopala i da konačno shvate da treba da krenu.

Nervozna je, i to nije dobro, jer, kada se unervozi, leku treba više vremena da se aktivira. Ali nema joj druge. Danas joj je poslednja šansa da sazna ko je ubio njenu ćerku, da razgovara s jedinom osobom na svetu koju bi mogla ubediti da joj pomogne. Na račun jednog davnog, gotovo zaboravljenog duga. Pokušaće da naplati taj dug, mada se Rita, da je tu, ne bi složila, život nije trampa, mama, neke stvari su takve kakve su jer je Bog tako hteo. Neće joj biti lako, ali će pokušati. Žena koju traži se zove Isabel. Nije sigurna da će je se setiti. Verovatno neće. Rite će se setiti, šalje joj čestitku krajem svake godine. Možda ni ne zna da je umrla. Ako joj niko nije rekao, ako nije pročitala jedinu čitulju koja je objavljena dva dana posle sahrane u ime bogoslovije u kojoj je Rita radila, ožalošćena uprava i nastavno veće, učenici i roditelji, izjavljuju Eleni saučešće u tom trenutku, i sve u tom stilu, ako je ne nađe do kraja dana, sigurno će ta žena koju Elena traži krajem decembra poslati čestitku nekome ko je umro, poželeti joj srećnu Novu godinu i Božić. Rite se seća, ali nje, Elene, sigurno ne, misli Elena. A i da je se seća, ne bi je prepoznala, tako povijenu, s tim ostarelim telom koje ne odgovara njenim godinama. To je njen zadatak, da joj objasni ko je i zašto je došla, tu, kod nje, kada se suoče. Reći će joj za Ritu. Za njenu smrt. Reći će joj mada ne razume baš sve

ono što su joj ispričali. Elena zna gde da nađe Isabel, ali ne zna kako da dođe do nje. Tamo gde ju je, prateći Ritu, i sama odvela pre dvadeset godina. Ako bude imala sreće, ako se Isabel nije preselila, ako nije umrla kao što je njena ćerka umrla, tamo će je naći, u Belgranu, u staroj kući sa drvenim vratima okovanim bronzom, odmah pored neke lekarske ordinacije. Ne seća se imena ulice, i da se bar seća pitanja koje joj je ćerka tada postavila, mama, je si li čula za Ulicu soldado de la independensija?, onda bi znala. Uskoro će saznati, jer se seća da je na dva-tri ćoška od bulevara koji ide ivicom Buenos Ajresa od Retira do Generala Pasa, blizu jednog malog trga, i odmah pored pruge. Nisu videle voz, ali su ga čule i Rita ju je pitala koja je to linija, ali Isabel nije odgovorila jer je plakala. Ne bi li shvatila sad, posle dvadeset godina, kako ponovo da dođe do tamo, Elena je otišla do taksi stanice na ćošku svoje ulice, one stanice koju su pre nekoliko godina otvorili tamo gde je nekad bila pekara u kojoj je Elena kupovala hleb za svoju porodicu svakog dana od kada se doselila u taj kraj, tek pošto se udala, sve dok pekara nije nestala i otvorila se taksi stanica. Šofer nije znao, ja sam nov, izvinio se i pitao gazdu. Ponovio je Elenine reči, rekao je, bulevar koji ide ivicom Buenos Ajresa od Retira do Generala Pasa, blizu šina, i gazda mu je odgovorio, Libertador, i Elena je rekla da,

tako se zvala ulica, Libertador, sad se setila kad je izgovorio i znala je da treba da ide do Belgrana, malog trga. Oljeros, rekao je drugi taksista koji je upravo završio vožnju, nisam baš sigurna, rekla je Elena, Oljeros, ponovio je šofer potpuno ubeđen, ali ona se nije sećala imena ulice, samo drvenih vrata sa bronzanim okovom, sećala se Isabel i njenog muža, mada muža ne baš dobro. Da vas odvezemo?, pitali su je i Elena je rekla da ne treba, da je daleko i da će mnogo koštati, da će ići vozom i, ako baš ne bude mogla i telo je ne bude slušalo, uzeće taksi na Trgu konstitution, daćemo vam popust, predložio je gazda, ne hvala, odgovorila je, može na veresiju, insistirao je, ne, zahvalila se, ne volim da sam dužna, rekla je i prekinula diskusiju, ali nijedan voz vas neće odvesti blizu, gospođo, možda onaj za Karansu, ali odatle imate da hodate bar deset ulica, rekli su joj, ako uzmete neki drugi taksi, mogu vas prevariti, u svakom slučaju, tražite da vozi Ulicom 9. jula do Libertadora i odatle pravo do Oljerosa, ne, ispravio ga je taksista koji je znao, jer Libertador postaje Figeroa Alkorta, pre nego što dođete do Planetarijuma, morate mu reći da skrene levo do Spomenika Špancima i onda ponovo da izađe na Libertadora i da vozi do hipodroma u Palermu, objasnio je gazda, ali nemojte dopustiti da vas prevare, stvarno nećete da vas mi odvezemo? Elena se okrenula bez reči

jer je već odgovorila na to pitanje, a nije baš imala snage da odgovara na isto pitanje dva puta.

Trg konstitution, 9. jula, Libertador, Figueroa Alkorta, Planetarijum, Spomenik Špancima, Libertador, Oljeros, drvena vrata, bronzani okov, vrata, Oljeros, Libertador, 9. jula, Trg konstitution. Od poslednje do prve, od prve do poslednje. Ne seća se u kom trenutku molitve treba da ubaci hipodrom. Čeka, misli, ponovo nabraja ulice. Pet ulica do stanice, a zatim sve ostale koje ne poznaje, ili ih se ne seća, one koje će je dovesti do naplate duga u koji veruje zato što nema drugog izbora. Kralj bez krune. Ona. Iz njene pozicije, dok sedi, pokušava da podigne desno stopalo i stopalo je sluša i podiže se. I spremna je, zna. Oslanja dlanove o butine, privlači stopala jedno ka drugom tako da su pod uglom od devedeset stepeni prema kolenima, onda prebacuje desnu ruku preko levog ramena i levu ruku preko desnog ramena, počinje da se njiše u stolici i u jednom zamahu ustaje. Tako je podiže doktor Benegas kad ide na kontrolu i zna da je tako teže, ali svaki put pokuša, vežba, jer hoće nešto da nauči do sledećeg pregleda. Hoće da impresionira doktora Benegasa, da mu pokaže da može i pored svega što joj je rekao poslednji put kada ju je video, petnaestak dana pre nego što su Ritu našli mrtvu. Stojeći ispred stolice s koje je upravo ustala, podiže desno stopalo,

samo nekoliko santimetara od poda, pomera ga u vazduhu unapred dok ne dođe ispred levog stopala, tek toliko da taj pokret postane korak, i onda ga spušta jer sad je na redu levo stopalo, koje treba to isto da ponovi, potpuno isto. Podići. Pomeriti u vazduhu napred. Spustiti. Podići, pomeriti u vazduhu napred, spustiti.

To je sve. Samo to. Koraci koji će je odvesti do voza u deset.

2

Rita je umrla jedne večeri kad je izgledalo kao da će padati kiša. Na polici u njenoj sobi je stajala jedna staklena foka, koja bi postala jarko crvena kad bi se vlaga u vazduhu popela do sto posto i padavine postale neizbežne. Te boje je bila na dan njene smrti. Foku je kupila jednog leta u Mar del Plati. Elena i Rita su, kao i svake parne godine, otišle tamo na letovanje. Išle su na godišnji odmor svake parne godine, sve dok Elenina bolest nije njenim pokretima oduzela dostojanstvo. Neparnih godina su ostajale kod kuće koristeći ušteđevinu za krečnje i popravke koje više nisu mogle da se odlažu, kao što je bila promena naprslih cevi, zamena izanđalih dušeka ili kopanje septičke jame. Poslednje neparne godine morale su da promene skoro pola

pločica u dvorištu iza kuće jer ih je izguralo korenje stabla koje čak i nije bilo njihovo, melija koja je sa druge strane ograde tajno, podzemljem, prodirala u njihovu kuću. Iznajmile su jednosoban stan u Ulici Kolon, baš pre nego što počne da se spušta prema moru. Rita je spavala u sobi, a Elena u trpezariji, ti se rano budiš, mama, bolje je da si blizu kuhinje i da ne smetaš. Kao i svake parne godine, Rita je u novinama zaokružila sve oglase u kojima su nudili stanove koje im je njihov budžet dozvoljavao, i onda su izabrale onaj čiji su vlasnici najbliže živeli, tako da nisu morale daleko da idu kako bi platile i podigle ključ, ionako su svi stanovi bili manje-više isti, tu i tamo neki tanjir ili tapacirung na foteljama nam neće promeniti godišnji odmor. Zajedno su otišle da zaključe ugovor i, mada su se već bile odlučile da iznajme stan, tražile su da vide i slike koje su vlasnici nudili, mada na kraju fotografije nisu baš ispale verodostojne jer se nije videla prljavština. Ali to nije bio neki problem jer, dok joj je telo još uvek dozvoljavalo, Elena je volela da čisti – to ju je smirivalo i čak joj je na neki volšeban način olakšavalo bolove u leđima. Za jedno poslepodne stan bi bio čist. Na plažu nisu išle. Bilo je isuviše sveta i sunce je isuviše peklo. Rita nije volela da tegli suncobran, a Elena se nije usuđivala da bude na pesku bez suncobrana. Ali bi promenile sredinu i to je bilo dobro. Malo više bi spavale, doručkovale bi sveže kroasane, spremale bi jela s

puno sveže ribe, i svako večer, kad bi sunce već zašlo iza zgrada, izlazile bi u šetnju Ramblom. Hodale bi uz obalu od juga ka severu i vraćale se od severa ka jugu bulevarom. I svađale se. Uvek, svake večeri. Oko svega. Nije bilo važno oko čega se raspravljaju nego način na koji su komunicirale tokom svađe, koja je prikrivala neku drugu nerazrešenu razmiricu, uvek spremnu da iskoči i nadjača bilo koju drugu temu. Prepucavale su se kao da je svaka reč udarac bičem, prvo bi opalila jedna, pa onda druga. Udarac za udarcem. Šibale su jedna drugu rečima kao da je u pitanju životinja u begu. Nijedna nije pokazivala da je to boli. Prepucavale bi se dok na kraju jedna od njih, uglavnom Rita, ne bi prekinula svađu, više iz straha od sopstvenih reči nego od bilo kakvog bola koji bi osetila ili izazvala i, gundajući, ubrzala korak, hodajući jedno dva metra ispred one druge.

Staklenu foku je videla prvog dana letovanja u jednoj radnji u kojoj su se prodavale ogrlice od puževa, pepeljare u obliku Kaluđerove tvrđave, kutije za nakit sa ugrađenim školjkama u obliku raznoraznih figura, vadičepovi sa dignutom oprugom na mestu uda dečaka, sveštenika ili gauča, koji nijedna nije smela da pogleda, i slične suvenire. Rita se zaustavila ispred izloga i, kuckajući staklo tek isturpijanim noktom kažiprsta, rekla Eleni, kupiću je pre nego što se vratimo. Meteorološka foka: plavo = sunce, crveno = kiša, pisalo je

plavom hemijskom olovkom velikim štampanim slovima na rukom ispisanom kartonu zalepljenom za staklo. Elena je bila protiv, nemoj da trošiš teško zarađene pare na gluposti, trošiću na ono što mi se hoće, mama, nemaš ti pojma šta hoćeš, nemoj sad da počinjemo, u pravu si, dovoljno je videti na šta liči tvoj prijatelj iz banke, ja bar imam muškarca koji me voli, ako te to čini srećnom, dete moje, nije lako biti srećna pored tebe, mama, breznula se Rita, misleći kako je to poslednji udarac, i ubrzala korak, hodajući dva metra ispred nje. Elena je prvo pratila na rastojanju, ali je nekoliko trenutaka kasnije siknula, s tako odvratnim karakterom nikad nećeš biti srećna, ono što se nasledi ne treba krasti, mama, biće da je tako, potvrdila je Elena i više ništa nisu rekle. Kad su stigle do hotela „Provinsijal”, promenile su pravac i krenule na jug. Sledećih dana su ponovile rutinu. Šetnja, bičevanje rečima, distanca i na kraju ćutanje. Reči su se menjale, kao i razlog svađe, ali melodija, ton i rutina su uvek bili isti. Foku nikada više nisu pomenule, mada se jedne večeri, dok su prolazile pored prodavnice suvenira i školjki, Elena nasmejala i rekla, što ne odneseš jedan vadičep u obliku sveštenika ocu Huanu?, ali ćerki nije bilo smešno, stvarno si stoka, mama.

Pre nego što su završile petnaestodnevni odmor, Rita je, kao što je obećala, kupila meteorološku foku.

Platila je gotovinom. Imala je debitnu karticu koju su joj dali u školi kada se zaposlila i kada su počeli da joj isplaćuju platu preko banke, ali je nikada nije nosila sa sobom jer se plašila da je neko ne ukrade. Tražila je da joj je dobro uviju u papir kako se ne bi razbila. Umesto papira, dali su joj plastiku s vazдушnim mehurićima, koje je, jedan po jedan, puckala. U autobusu je foka imala privilegiju da sedi u njenom krilu.

Elena još uvek čuva foku, kao što čuva sve što je pripadalo Riti. Stavila je sve u kartonsku kutiju od televizora od 29 inča koju joj je poklonio komšija. Komšija je izneo da je pokupe đubretari, ali Elena ga je zamolila da joj je da. Za Ritine stvari, rekla mu je, i on joj je bez reči pružio, kao da joj izjavljuje saučešće. Čak joj je pomogao da je unese u kuću. Elena je u nju sve spakovala. Sve osim odeće: odeću nikako nije mogla, još uvek se osećao miris njene ćerke. Odeća uvek čuva miris koji je čovek imao tokom života, Elena zna, ništa ti ne vredi da je hiljadu puta opereš različitim deterdžentima. Nije u pitanju miris parfema, dezodoransa ili belog sapuna kojim se uvek prala kada je još uvek mogla da se isfleka. Miris koji ne potiče od kuće ili od porodice, jer Elenina odeća drugačije miriše. Miris mrtvaca dok je bio živ. Ritin miris. Nije mogla da podnese da ga oseti, a da se iza njega ne krije njena ćerka. Tako je bilo i sa odećom njenog

muža, ali tada još uvek nije znala koliko miris može boleti kada je u pitanju sopstveno dete. Tako da odeću ne. Nije htela ni crkvi da je pokloni, pa da se onda jednog dana iza ćoška pojavi Ritin zeleni pulover grejući neko drugo telo. Spalila je svu odeću na jednoj lomači koju je napravila u dvorištu iza kuće. Četiri šibice su joj bile potrebne da zapali vatru. Prvo su se zapalile najlonske čarape, koje su nestale pretopljene u sintetičku lavu, a onda se polako i sve ostalo razbuktalalo; na kraju su u pepelu ostali žica iz brusthaltera, nekoliko koplja i rajsferšlusi. Skupila je tu masu u jednu kesu za đubre i iznela ispred kuće da je pokupe đubretari. Prema tome, odeću nije stavila u kutiju koju joj je dao komšija. Cipele jeste, i jedan par vunениh rukavica koje nijednom nije navukla na ruke i koje nisu mirisale ni na šta, stare fotografije, adresar, dokumente, sve osim lične karte, koju je morala da preda pogrebnom preduzeću kako bi mogli da je sahrane, njen rokovnik, bankovne kartice, nedovršeno pletivo, fotografiju iz lokalnih novina na kojoj je sa ostalim nastavnicima bogoslovije slikana u dvorištu onog dana kad su svečano otvorili gimnazijske učionice, Bibliju s posvetom koju joj je poklonio otac Huan, sa željom da te Božja reč prati kao što je tvoga oca pratila, naočare za čitanje, tablete za štitnu žlezdu, sličicu Svetog Ekspedita koju joj je poklonila sekretarica škole

kada su kasnili sa isplatom plate, isečak iz novina s najavom rođenja Isabeline ćerke. Isabel i Markos Mansilja radosno najavljuju rođenje svoje ćerke Marije Hulijete, u gradu Buenos Ajresu, 20. marta 1982. Oglas je bio pažljivo izdvojen, mada se na njemu mogao videti drhtaj ruke koja ga je iscepala iz novina. Kožna fascikla sa čestitkama koje je svakog Božića slala porodica Mansilja. Bombonjera u obliku srca koju joj je poklonio njen prijatelj iz banke i u kojoj su, sad već bez čokoladnih bombona, bili beskorisni papirići i svežanj nespretno spakovanih pisama uvezanih crvenom satenskom trakom. Elena se nije usuđivala da ih pročita, ne zato što je poštovala intimnost svoje ćerke, nego zbog sebe, da u ovom trenutku života ne otkrije detalje priče koju nikada nije želela da čuje. Možda u nekim slučajevima majci prija da, i pored zabrane, čita ćerkina ljubavna pisma, misli Elena, zato što su dokaz da je ćerka već postala žena, da je željena, da će uskoro ispuniti svoju dužnost nastavka loze, kompletirati životni ciklus, roditi se, odrasti, razmnožiti se i umreti, svesna da je uspešno predala svoju štafetu. Elena gleda svežanj pisama i razmišlja o toj reči, štafeta. Štafeta. Nije u tome bila stvar, Rita nije više bila mlada devojka koja nalazi udvarača niti je Roberto Almada ikada bio na visini zadatka. Bili su dva beznadežna slučaja, dva ljubavna autsajdera, ili čak ni to, par usamljenika koji nikad nisu stupili na ljubavnu scenu,

kojima je bilo dovoljno da posmatraju iz publike. I što se Elene tiče, bilo bi daleko dostojanstvenije da se njena ćerka uzdržala od tog nastupa. Ali ona je nastupila, ušla je u ljubavnu igru, i to u vreme kada je ona u njenim godinama već bila udovica. Sumnja da su daleko dogurali, možda nekoliko poljubaca, trapavih dodira, malo vatanja na trgu u trenutku kad sunce zalazi iza Spomenika zastavi ili u Robertovoj kući pre nego što se majka vrati s posla. Šta god da se dogodilo, više bi volela da ne zna, a još manje bi želela da pročita u ovim pismima, više je plaše reči kojima je Roberto odgovorio njenoj ćerki nego ono što su radili. Zato nije odvezala crvenu satensku traku, nije dozvolila da se mašnica razveže i da se sva ta ispisana hartija nađe na slobodi. Jedva da ih je dodirnula pre nego što ih je vratila u bombonjeru, koju je stavila u kutiju koju joj je dao komšija, zajedno sa svim ostalim stvarima koje su ostale od njene ćerke nakon što je vatra odnela sve što je na nju mirisalo.

Sve osim fokice. Meteorološku foku je stavila na komodu u trpezariji, između radija i telefona, ali nekoliko santimetara ispred. Razdaljina koja je bila proporcionalna onoj koju su Rita i Elena držale posle svake svađe. Savršeno mesto na kome će joj stalno biti pred očima i nikada neće zaboraviti da je onog dana kad je Rita umrla bila najavljena kiša.